

Milena Rossignoli

Repeat Bend Coincide

17.07 – 28.09.25

Barcelona Producció 2025

Un Dos Tres
Tres Dos Un

Per Àngela Bonadies

De vegades em plantejo que si una persona, cada dia, exactament a la mateixa hora, fes la mateixa cosa, com un ritual, immutable, sistemàtic, cada dia a la mateixa hora, el món canviaria. Alguna cosa canviaria, per força. Posem que algú es llevés cada matí a les set en punt, anés al lavabo, omplís un got amb aigua de l'aixeta i la tirés al vàter... Només això.

Sacrifici, Andrei Tarkovski

Un aprenentatge

Gratem l'etimologia d'escultura. Estirem-nos a terra per raspar-la, absorbir-la i entendre que allà baix hi ha alguna cosa més: una essència, una forma, un mètode, un esperit que ens rep quan esculpim i caiem. Això és el que proposa Milena Rossignoli: un aprenentatge. Saber caure abans que volar, preservar les ales la cera de les quals es fon amb el sol com les del jove Ícar, com les dels joves seduïts pel balcóning, que llancen a l'aire els seus cossos enlluernats pel sol, tocats per La herida luminosa que mostra Christian Avilés al seu film: cremats.

Rossignoli proposa començar el vol des de baix, evitar l'enlluernament i observar els artefactes voladors com a estructures que pressenten el vol, que reconeixen el terra com la seva finalitat última, com a arribada: dirigeix la vista cap a la pols que ens rebrà lentament o precipitada, aprèn i aprehèn —ja que el que hi ha penjat al cel arribarà a terra— i segueix les escriptures d'aquella dona analfabeta que, posseïda, va escriure profecies amb un clau al terra d'una presó. Escriptura, escultura, il·luminació? Allò que és passatger, fràgil, il·luminat: llançar-se al vol des de baix i absorbir el terra; no oposar resistència, ser fràgils i resistents a la vegada.

Sento en somnis:

“Com més bé absorbeixes, més bé caus:
independentment de la caiguda. Si s'absorbeix bé, el mal no arriba. Si t'imagines una fulla que cau, fa

drete

esquerra

drete

esquerra

i va caient com fent ziga-zaga. El primer que cau no és el primer que toca a terra: un aterratge o un passament. Percebre el cos amb un centre: una curvatura que és el ventre. Caure amb tot el cos, inflada com un cercle: així es caurà sempre bé. Des de quiet: alçar el braç girant que connecta el braç amb la cama. Cicles, circulars. L'ombra del cos arriba abans a terra que el cos que cau. L'esperit també, i ho fa amb la mà de qui escriu paraules que no sap escriure. Un apuntador, un cant, el de la mà que no en sap —i en sap.”

En aquest vol rasant, Milena Rossignoli es deixa portar i explica alguns contes que m'explica i rescato, en els quals s'esdevenen tres situacions que poden explicar millor la seva obra i aquesta exposició, perquè insisteixen a “repetir corbar coincidir” i caure per continuar-ho intentant.

Ajuntament de
Barcelona

LACAPPELLA

Dos contes de M. R.

El mestre i el parapent

Un mestre d'arts marcial va intentar volar en parapent i va tenir tres impediments:

I

La primera vegada, va córrer tant, i tan ràpid, des de la zona d'enlairament que va arribar fins a baix, al cap de molts minuts, sense elevar el cos de terra, però amb la vela inflada a l'aire. Va arribar a la vora del mar i va provar d'aturar-se. Les seves companyes van tenir feina a frenar-lo per evitar que la inèrcia li causés l'ofegament.

II

En el segon intent, el mestre es va embolicar amb les cordes, amb les suspentes o els cordinos de l'artefacte, i va caure rodolant com un rotlle de primavera embolicat amb la vela, amb l'ala del parapent. Les seves companyes van tenir feina a desembolicar-lo amb molta cura per evitar que s'ofegué.

III

La tercera vegada, per fi, el mestre va alçar el vol i en el seu ascens incipient va topar amb un arbre petit, però ferm, del qual va quedar penjat com un fruit, assegut al seu gronxador d'arnès. Les seves companyes van tenir feina a baixar-lo amb compte per evitar un cop fort, una fractura o un penjament inesperat.

No arribar al lloc que va motivar a emprendre un viatge

Una artista viatja a una ciutat per conèixer la sala d'exposicions on farà una exposició i no ho aconsegueix perquè:

I

En arribar a casa de l'amic que l'allotja, aquest la convida a anar a celebrar el seu aniversari sense estar-se de res en un espai nou on també es fan exposicions. L'artista decideix acceptar, perquè passarà tres dies a la ciutat i té prou temps per conèixer el lloc on exposarà. A més, fa temps que no surt de festa perquè treballa de cambrera per poder dedicar-se a la seva exposició. Aquella nit no falta la gresca, que s'allarga, i ella arriba de matinada (gairebé al matí) al lloc on dorm.

II

El segon dia es desperta tard, esmorza i va a la sala d'exposicions on ha d'exposar, però està tancada, perquè hi arriba a l'hora en què les persones que hi treballen se n'han anat a dinar. Decideix anar a dinar i tornar-hi més tard, però pel camí troba una amiga, també artista, que li vol ensenyar el seu sofà nou i la seva casa nova. Va a veure'ls, s'asseuen totes dues, treuen alguna cosa per prendre, per picar, fumen, parlen. Ella veu el rellotge i diu a la seva amiga que se n'ha d'anar. L'amiga decideix acompanyar-la i caminen. Arriben a la sala d'exposicions i ja és tancada fins l'endemà. Les amigues continuen la conversa i la nit s'allarga.

III

És el dia de tornar, el tercer, però encara té temps d'anar a conèixer la sala. Surt disposada a fer-ho i pel camí troba tres amics en una taula de la terrassa d'un bar, un dels quals li presenta un nen, el seu fill, que va néixer fa poc més d'un any. Decideix quedar-se amb ells i compartir-hi una estona, fins que s'adona que el tren surt aviat: més d'hora del que es pensava. Va a l'estació volant —agafa un taxi— i torna a la ciutat on viu sense haver trepitjat la sala on exposarà.

Tres accions

El número tres deu ser important en el sistema de vol i caiguda, aixecament i vol. I en qualsevol mètode o sistema. També són tres les accions que accionen les peces de Milena Rossignoli:

Repetir: l'acte d'intentar forma part del procés. No anar-hi directe, no pensar que amb la primera vegada n'hi ha prou: tornar a creuar, girar, corbar.

Corbar: fer que el temps, el cos i els materials es pleguin sobre si mateixos i tornin a caure al mateix lloc: ajuntar-se en un moviment circular, coincidir.

Coincidir: caure dues o més vegades al mateix punt, fer el mateix moviment, una vegada i una altra: arribar i repetir.